

φωσι μεγάλην χελώνην ἐκ τοῦ ἀφροῦ, τὸν ὁποῖον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὑφούμενην κάμκει ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ταχύνουσι πρὸς αὐτήν· καὶ ἂν ἀρκετὰ πλησιάσωσι πρὶν καταβυθισθῇ, ῥίπτει εὐθὺς τὸ καμάκιον ὁ ἀλιεὺς μετ' ὅσον πλειοτέραν δύναμιν, ὥστε νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὸ ὄστρακον εἰς τὴν σάρκα· ἡ χελώνη δὲι πάραυτα, ὁ δ' ἀλιεὺς ἀφίνει σχοινίον, τὸ ὁποῖον εἶναι προσδεδεμένον εἰς τὸ καμάκιον, καὶ ὅταν ἡ χελώνη ἀπὸ τὸν πόνον καὶ τὴν αἰματοχυσίαν ἀπαυδήσῃ, ἔλκεται εἰς τὸ ἀκάτιον ἢ καὶ εἰς τὴν ξηράν."

Η ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΓΩΜΕΝΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

Ἐλκηθρον ὑπὸ Κυνῶν συρδμενον ἐπὶ τῆς Χιόνος.

Οἱ Μοραυῖανοί, εἴτε Ἠνωμένοι Ἀδελφοί, ὀλιγάριθμος αἵρεσις τῶν Διαμαρτυρομένων, εὐρίσκονται εἰς τὴν Γερμανίαν, Ὀλλανδίαν, Ἀγγλίαν, τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἀλλαχοῦ. Χαρακτῆρα γενικῶς ἔχουσιν ἀριστον· ἀγάπην, εἰρήνην, καὶ μεγίστην ἀπλότης ἐπικρατοῦσι μεταξύ των. Καταγίνονται δὲ καὶ εἰς τὸ ἐξαποστέλλειν ἱεροδιδασκάλους· εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, καὶ εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς διατηροῦσι πρὸ πολλοῦ ἤδη καταστήματα ἱεραποστόλων. Τοιοῦτο κατάστημα ἔχουσι καὶ εἰς τὴν Λαβραδोरίαν, χώραν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, πάμπλου μὲν ἐκτεταμένην, ψυχροτάτην δὲ καὶ σχεδὸν ἔρημον, μεταξύ τῆς αὐτόχθονος φυλῆς τῶν Ἑσκιμῶν. Εἰς τὴν χώραν ταύτην, καὶ εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κατάστημα, ἀναφέρεται ἡ ἐπομένη διήγησις.

Τὴν 11ην Μαρτίου 1782, ἐνωρὶς τὸ πρῶτ', οἱ συναδελφοὶ Σαμουὴλ καὶ Γυλιέλμος ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ τόπου τῆς διατριβῆς των, τῆς κομποπόλεως Ναῖν, μετ' σκοπὸν νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸ βορεινότετον ἀποστολικὸν κατάστημα, τὸ ἐν Ὀκκακίῳ, ἀπέχον περὶ τὰ 150 Ἀγγλικά μίλια. Τὸ ἔλκηθρον ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ βαπτισμένου Ἑσκιμοῦ Μάρκου, καὶ ἄλλο δέ τι ἔλκηθρον μ' Ἑσκιμοὺς συνώδεε τοὺς ἱεραποστόλους. Τὰ δύο ἔλκηθρα περιεῖχον πέντε ἄνδρας, μίαν γυναῖκα, καὶ ἓν παιδίον. Ὁ καιρὸς ἦτον εὐδιος, οἱ ἀστέρες ἐφεγγον μετ' ἀσυνήθη λάμψιν· ἅπαντες ἦσαν εὐθυμοί, καὶ, ἐπειδὴ ὅλα ἐφαίνοντο βοηθητικά, ἠλπίζον μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας νὰ φθάσωσιν ἀσφαλῶς εἰς Ὀκκακίον. Τὸν ἐπὶ τῆς παγωμένης θαλάσσης δρόμον εὐρήκαν ἀριστα ἔχοντα, καὶ μετ' εὐκολίας προέβαινον ἐξ ἡ ἑπτὰ μίλια τὴν ὥραν. Ἀφοῦ ἐπέρασαν νησίαν τινὰ εἰς τὴν κόλπον τῆς Ναῖν, ἀπεμακρύνθησαν ἀρκετὰ ἐκ τῆς παραλίας, μετ' σκοπὸν καὶ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ ὁμαλότερον τοῦ πάγου μέρος, καὶ ν'

ἀποφύγωσι τὸ ὑψηλὸν καὶ βραχυῶδες ἀκρωτήριον Κιγλαπεῖτ. Περὶ τὰς ὀκτῶ ἀπῆντησαν ἔλκηθρον μετ' Ἑσκιμοὺς πρὸς τὴν ξηράν διευθυνόμενον. Μετὰ τὸν συνήθη χαιρετισμὸν καταβάντες οἱ Ἑσκιμοὶ ἤρχισαν συνομιλίαν, ὡς πράττουσι γενικῶς εἰς τοιαύτας περιστάσεις· ὑπηνίχθησαν δὲ οἱ ξένοι Ἑσκιμοὶ πρὸς τοὺς μετὰ τῶν ἱεραποστόλων ὅτι καλῆτερον ἤθελεν εἶσθαι νὰ ἐπιστρέψωσι καὶ αὐτοί. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἱεραποστολοὶ κάμμιαν ὁποιανδήποτε αἰτίαν δὲν ἐβλεπον, καὶ μόνον ὑποπτεύοντο ὅτι οἱ Ἑσκιμοὶ ἐπεθύμουν συνοδοιπόρους, προεχώρησαν. Μετὰ τι διάστημα, ὑπηνίχθησαν οἱ ἰδιοὶ τῶν Ἑσκιμῶν ὅτι ἡ θάλασσα εἶχεν ὄγκωμα, ἥτοι ἐκυμαίνετο, ὑπὸ τὸν πάγον. Τότε μολὶς ἤσθάνετό τις αὐτὸ, πλὴν ἂν ἐβαλλε τὸ ὠτίον σιμὰ τοῦ πάγου, καθ' ἣν περίστασιν ἤκουε βαθεῖάν τινα δυσάρεστον βοήν, καὶ βρυχηθμὸν θορυβώδη, ὡς ἐκ τῆς ἀβύσσου ἀναβαίνοντα. Ὁ καιρὸς ἔμενεν εὐδιος, ἐκτὸς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, ὅπου ἐφάνησαν ὑπόλευκά τινα σύννεφα μ' ὀλίγας μαύρας σειρὰς ἐν τῷ μεταξύ των. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρῶς ἐκ τοῦ βορειοδυτικοῦ, ὁ μόνος φόβος ἦτο μὴν ἀλλάξῃ αἰφνιδίως ὁ καιρὸς. Ὁ ἥλιος δὲ εἶχε τώρα φθάσειν εἰς τὸ ὕψος του, καὶ ὀλίγη ἡ οὐδεμία μεταβολὴ ἐφάνη εἰς τὸν οὐρανόν· ἀλλ' ἡ τῆς θαλάσσης κίνησις ὑπὸ τὸν πάγον εἶχεν αὐξήσειν, ὥστε τρομάξαντες ὅπως οἱ ὁδοιποροὶ ἐνόμισαν φρονιμώτερον νὰ μὴν ἀπομακρυνθῶσι περισσότερον ἐκ τῆς ξηρᾶς. Ὁ πάγος εἶχε πολλαχοῦ μεγάλας σχισμὰς καὶ ρήγματα· τὰ χάσματα, δύο ἢ τρεῖς πόδας πλατέα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα οὐδέποτε λείπουσι, καὶ ἐπειδὴ εὐκόλως πηδῶσιν ἐπάνωθεν αὐτῶν οἱ σκύλοι, τοῦ ἔλκηθρου ἄνευ δυσκολίας ἐπομένου, δὲν φοβίζον ἐμὴ τοὺς νεοφερμένους.

Εὐθὺς ἀφοῦ ἐκλινεν ὁ ἥλιος πρὸς δυσμὰς, ὁ ἄνεμος ὑπερῆλθε, τὰ πρὸς ἀνατολὰς ὀλίγα νέφη ἤρχισαν νὰ ἀναβαίνωσιν, αἱ δὲ μαῦραι σειραὶ νὰ κινῶνται κατὰ τοῦ ἀνέμου. Ἡ ἐπὶ τοῦ πάγου καὶ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν ὀρέων συσσωρευμένη χιών βιαίως ἐρρίπτετο τῇδε καὶ ἐκεῖσε ὑπὸ μερικῶν ἀνεμοστροβίλων, ὥστε ἐπλήρου τὸν αἶρα. Συγχρόνως τὸ ὄγκωμα τῆς ὑποκάτω θαλάσσης, παραπολὺ αὐξήθην, ἐπέφερεν ἀποτελέσματα τὰ πλέον παράδοξα καὶ τρομερὰ καθ' ὅλην τὴν τοῦ πάγου ἑκτασιν. Τὰ ἔλκηθρα, ἀντὶ νὰ γλιστρῶσιν ἀπαρεμποδίστως ἐπὶ ὁμαλῆς ἐπιφανείας, ποτὲ μὲν βιαίως ἐτρεχον κατόπιν τῶν κυνῶν, μετ' ὀλίγον δ' ἐφαίνοντο δυσκόλως ἀναβαίνοντα εἰς τὸν ὑφούμενον λόφον· καθότι ἡ ἐλαστικότης τὸσον εὐμεγέθους σώματος πάγου, στηριζομένου ἐπὶ τεταραγμένης θαλάσσης, καίτοι εἰς τινα μέρη τέσσαρας ἢ καὶ πέντε πήχεις χονδροῦ, φυσικὰ ἐπρόξενει κυματώδη ὅπως οὖν κίνησιν, ὡς ἤθελε κινεῖσθαι φύλλον χαρτίου συμμορφούμενον μετὰ τὴν ἐπιφάνειαν σαλευομένου ρύακος. ἤκούοντο δὲ τώρα καὶ κροτοθύρβοι πανταχόθεν ὡς κανονίου, ἀπὸ τὴν ῥῆξιν τοῦ πάγου προερχόμενοι.

Οἱ Ἑσκιμοὶ λοιπὸν ἤλαυνον ὅσον τάχιστα πρὸς τὴν

ξηράν, με σκοπὸν νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τοῦ Νιβακοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ προδήλως ἐφαίνετο ὅτι ὁ πάγος ἐμελλε νὰ συντριβῇ καὶ νὰ διασκορπισθῇ κατὰ τὸ ἔξω πέλαγος, ὁ Μάρκος ἔδωκε γνώμην νὰ ταχύνωσι πρὸς τὸ βορεινὸν μέρος τοῦ Νιβακοῦ, ὅθεν ἠλπίζεν ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ μένῃ ἔτι ἀκέραιος ὁ εἰς Ὀκκάκιον δρόμος. Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην ἑστερξεν ἡ συνοδία· ἀλλ' ὅτε τὰ ἑλκηθρα προσήγγισαν εἰς τὴν ξηράν, φρικτὸν θῆμα παρέστη ἐνώπιόν των. Ὁ πάγος, ἐκ τῶν βράχων ἀποσπασθεὶς, ὠθεῖτο ἄνω κάτω, τρίζων καὶ εἰς χίλια κομμάτια ἐπὶ τῶν κρημνῶν συντριβόμενος, με θόρυβον τρομερὸν, ὅστις, μετὰ τῆς βοῆς τοῦ ἀνέμου, καὶ τῆς ἐνθεν κακέῖθεν εἰς τὸν ἀέρα φερομένης χιόνος, ἀφῆρεσεν ἀπὸ τοὺς ὁδοιπόρους τὴν δύναμιν τοῦ ἀκούειν ἢ τοῦ βλέπειν ὁτιδήποτε διακρίμενως.

Ἡ μόνη τώρα ἐλπίς αὐτῶν ἦτον εἰς τὴν ξηράν· ἀλλὰ μετὰ πλείστης δυσκολίας ἠμποροῦν νὰ βιάζωσιν εἰς τὰ ἔμπροσθεν τοὺς πεφοβισμένους σκύλους, ἐνῶ ὅλον τὸ σῶμα τοῦ πάγου ποτὲ μὲν ἐβυθίζετο ὑπὸ τὴν ἐπιφανείαν τῶν βράχων, ἄλλοτε δ' ἀνέβαινε ὑπεράνω αὐτῶν· ἡ μόνη δὲ στιγμή, καθ' ἣν ἠμποροῦν ν' ἀποβῶσιν, ἦτον ὁπότε ἤρχετο ἴσα με αὐτούς· ὅθεν ἀπῆτει μεγίστην ἐπιτηδειότητα, καὶ ἦτο παραπολὺ κινδυνώδης ἡ ἐπιχειρήσις αὕτη. Σὺν Θεῷ, μ' ὅλον τοῦτο, ἐπέτυχεν· ἀμφοτέρω τὰ ἑλκηθρα ἐπίασαν τὴν ὄχθην, καὶ με πολλὴν δυσκολίαν ἐσύρθησαν εἰς τὸ ἄνωθεν ὕψος.

Μόλις ἔλαβον καιρὸν οἱ ὁδοιπόροι νὰ εὐγνωμονήσωσι πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀσφάλειάν των, καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ πάγου, ἐξ οὗ εἶχον ἤδη ἀποβῆν, διεῖρξάν, ἡ δὲ θάλασσα, ὁρμήσασα ὑποκάτωθεν, ἐκάλυψε, καὶ κατεκρήμνισεν αὐτὸ εἰς τὴν ἄβυσσον. Ἐν ἀκαρεῖ, ὡσάν διὰ σημεῖον δοθέντος, ὅλος ὁ πάγος, ὁ ἐκ τοῦ παρλίου ἐκτεινόμενος πολὺ μᾶλλον παρ' ὅσον ὁ ὀφθαλμὸς ἠμποροῦσε ποτε νὰ ἴδῃ, ἤρχισε νὰ διαῤῥήγνυται, καὶ νὰ καταποντίζεται ὑπὸ τῶν ἀχανῶν κυμάτων. Ἦτο θῆμα φοβερὸν, καταπληκτικὴν ἔχον μεγαλοπρέπειαν· αἱ τοῦ πάγου πεδιάδες, ἐκ τῶν ὑδάτων ἀνυψούμεναι, συνεκροῦντο πρὸς ἀλλήλας, καὶ κατεποντίζοντο μετὰ βίαν ἀπερίγραπτον, καὶ με κρότον ὥσπερ ἀναριθμήτων κανονίων. Ἡ σκοτία τῆς νυκτὸς, ἡ βροντώδης βοὴ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ὁ ἐπὶ τῶν βράχων κτύπος τῶν κυμάτων καὶ τοῦ πάγου, ἐπλήρωσαν τὰς ψυχὰς τῶν θεατῶν ἀπὸ αἰσθήματα εὐλαβείας καὶ φρίκης, ὥστε σχεδὸν ἀπέμειναν ἄλαλοι. Ἰσταντο καταπεπληγμένοι διὰ τὴν ὡς ἐκ θαύματος σωτηρίαν των, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ αὐτόχθονες εἰδωλολάτραι ἀπέδιδον εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν των.

Οἱ Ἑσκιμοὶ ἤρχισαν τώρα νὰ κατασκευάζωσιν οἰκημὰ τι ἐκ χιόνος, τριάκοντα περίπου βήματα ἐκ τῆς ὄχθης· ἀλλὰ, πρὶν τελειώσωσι τὸ ἔργον των, τὰ κύματα ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχον ἡσφαλισμένα τὰ ἑλκηθρα, καὶ μόλις ἐπρόφθασαν νὰ διασώσουν αὐτὰ ὥστε νὰ μὴν ἀφανθασθῶσι.

Πρὶν ἐμβῶσιν εἰς τὴν κατοικίαν ταύτην, ἔστρεψαν πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ἥτις τώρα ἦτον ἐλευθέρα τοῦ πάγου, καὶ ἐθεώρησαν, μετὰ φρίκης ἐνταυτῷ καὶ εὐγνωμοσύνης, τὰ παμμεγέθη κύματα ἔμπροσθεν τοῦ ἀνέμου φερόμενα, ὡς φρούρια ὑπερφύλλα, καὶ προσεγγίζοντα εἰς τὴν ἀκτὴν, ὅπου με τρομερὸν θόρυβον ὁρμῶντα κατὰ τῶν βράχων καὶ συντριβόμενα, ἐπλήρουν ἀπὸ ἀφρόν καὶ ῥανίδας τὸν ἀέρα.

Μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ μετὰ τινα ὕμνωδιαν εἰς τὴν διάλεκτον τῶν Ἑσκιμῶν, ἐπλαγίασαν ἅπαντες περὶ τὰς δέκα. Ἐμειναν δ' ἐπτὰ ἡμέρας εἰς τὴν ἀθλίαν ταύτην κατοικίαν, εἰς τὰ ἔσχατα καταντήσαντες δι' ἑλπιφιν τροφῆς. Ὁ καιρὸς ἔπειτα ἐκαθάρισεν· εὐρήκαν δὲ νέον δρόμον ἐκ πάγου, καὶ ὑπέστρεψαν ἀσφαλῶς οἰκαδε.

Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Ο ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΜΙΑΝ τῶν ἡμερῶν πρὸς τὸ ἑσπέρας, ὁ Ἀδὰμ ἐκάθητο ὑπὸ τὴν σκιάν δένδρου τινὸς ἐπὶ λόφῳ εἰς τὸν κῆπον τῆς Ἐδέμ, πρὸς τὰ ἄνω ἔχων ἑστραμμένον τὸ πρόσωπον, καὶ βλέπων τοὺς οὐρανοὺς. Ἀγγελὸς δὲ τις ἦλθε πρὸς αὐτὸν, καὶ εἶπε, “Διατί τάχα βλέπεις με τὸσαῦτὴν κλίειν τὸν οὐρανόν; Τί σοῦ λείπει, Ἀδὰμ;” Τί ἔμπορεῖ νὰ μοῦ λείπῃ,” ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, “ἰδὼ εἰς τὰς εἰρηνικὰς ταύτας μονάς; Τὰ ὄμματα εἶχον προσηλωμένα εἰς τοὺς λάμποντας ἀστέρας, ἐπεθύμησα δὲ τὰς πτέρυγας τοῦ αἵτου, ὥστε νὰ ὑψωθῶ εἰς αὐτοὺς, καὶ νὰ θεωρήσω ἀπὸ πλησιέστερον τὰ φεγγώδη σώματά των.”

Τὰς πτέρυγας αὐτὰς ἔχεις,” ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος· ἤγγισε δὲ τὸν Ἀδὰμ, καὶ ὁ Ἀδὰμ, ἀποκοιμηθεὶς, ὤνειρεύθη. Ἐφάνη δὲ εἰς τὸν ὀνειρευόμενον ὅτι ἀνυψοῦτο εἰς τὸ στερέωμα.

Ἐξυπνίσας, ἔστρεψεν διόγυρα τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐθαύμασεν ἰδὼν ὅτι ἀνεπαύετο ὑπὸ τὸ δένδρον ἐπὶ τῷ λόφῳ. Ἀλλ' ὁ ἀγγελὸς, σταθεὶς ἔμπροσθεν αὐτοῦ, εἶπε, “Τί συλλογίζεσαι, Ἀδὰμ;” Ἀποκριθεὶς ὁ Ἀδὰμ, εἶπεν, “Ἰδοὺ, ἤμην ὑψηλὰ εἰς τὸν ὅλον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ περιεπλανώμην ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀστέρων, καὶ ἱπτάμην πέραν τοῦ Ὠρίωνος καὶ τῶν Πλειάδων καὶ τῆς Ἀμείνης· κόσμοι λαμπροὶ, μεγάλοι καὶ ἐνδοξοὶ ὡς ὁ ἥλιος, ὁρμητικῶς ἐπέρων ἀπὸ πλησίον μου· ὁ λευκότερος ἐκεῖνος Γαλαξίας εἶναι πέλαγος φωτὸς, πλήρες φωτεινῶν κόσμων, ἐπέκεινα δ' αὐτοῦ ὑπάρχει ἄλλο πέλαγος ὁμοίων, καὶ ἄλλο κατόπιν· ἐπὶ τῶν λαμπρῶν δὲ τούτων κόσμων κατοικοῦσι ποιήματα τοῦ Θεοῦ, λατρεῦνται τοῦ Κυρίου καὶ ὑμνῶνται τοῦ ὀνόματός του.—Ἀγγελε, σὺ με ὠδήγησες;”

“Τὸ δένδρον τοῦτο σ' ἐπεσκήαζεν,” ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος, “καὶ ἐπὶ τῷ λόφῳ τούτῳ τὸ σῶμά σου ἀνεπαύετο. Ἀλλ' ἰδοὺ, ἐντός σου κατοικεῖ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ὑψοῦται ἐπέκεινα τῆς τῶν κόσμων ὅλων σειρᾶς· ὅσον δὲ ὑψηλότερον ἀναβαίνει, τόσον βαθύτερα ἢ πρὸς τὸν Δημιουργὸν λατρεῖται του. Γιὰ τῆς γῆς, τίμα καὶ φύλαττε τὸ πνεῦμα τοῦτο, ὥστε ἡ ἡδυπάθεια νὰ μὴ τοῦ κόψῃ τὴν πτέρυγα, καὶ τὸ ἀλυσοδέσῃ ἐπὶ τῆς γῆς.” Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἄγγελος, ἄφαντος εὐθὺς ἐγένετο.

ΕΝΤΙΜΟΤΕΡΟΝ εἶναι νὰ φέγεται τις παρὰ νὰ ἐπαινῇται ὅπῃ τῶν φθονερῶν· καθότι αὐτοὶ ἐπαινοῦσι μόνον ὅσα δύνανται νὰ υπερβῶσι· μέμφονται δὲ πᾶν ὅτι υπερβαίνει αὐτούς.

ΟΣΑ μανθάνομεν μετὰ πλεονέκτου κόπου, ταῦτα καὶ μακρότερον χρόνον ἐνθυμούμεθα· καθὼς οἱ ἀποκτῆσαντες χρήματα φυλάττουσιν αὐτὰ ἐπιμελέστερον παρ' οἱ κληρονομήσαντες αὐτὰ.